

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΛΟΡΑΝΤΟ

Να τι άρεσε πάνω απ' όλα στη Στέφανι εδώ στον *Νησιώτη*, να τι τη μάγευε ακόμη, ύστερα από τρεις μήνες στην εβδομαδιαία εφημερίδα, όπου έγραφε κυρίως μικρές αγγελίες: ένα απόγευμα με καθαρή ατμόσφαιρα έκανες πέντε βήματα από το γραφείο σου και είχες μια υπέροχη θέα της ακτής του Μείν. Το μόνο που είχες να κάνεις ήταν να βγεις στο φαρδύ στεγασμένο μπαλκόνι που έβλεπε από ψηλά τον ανοιχτό ορίζοντα και να περπατήσεις κατά μήκος του μακρόστενου κτιρίου που στέγαζε τα γραφεία της εφημερίδας. Ήταν αλήθεια ότι ο αέρας μύριζε ψαρίλα και σάπια φύκια, αλλά έτσι μύριζε όλο το νησί. Τη συνήθιζες τη μυρωδιά, όπως διαπίστωσε η Στέφανι, κι έπειτα σου συνέβαινε κάτι πολύ ωραίο –αφού η μύτη σου την απέρριπτε αρχικά, πήγαινε ύστερα και την αναζητούσε. Κι αυτή τη φορά, τη δεύτερη φορά, τη λάτρευε.

Τα απογεύματα με καθαρή ατμόσφαιρα (όπως τούτο δω στα τέλη του Αυγούστου) το κάθε σπίτι, η κάθε προβλήτα, η κάθε ψαρόβάρκα απέναντι στο Τίνοκ πρόβαλλαν με απίστευτη λαμπρότητα. Μπορούσε να διαβάσει το SUNOCO στο πλάι μιας αντλίας βενζίνης και το *Λιλι Μπετ* στο σκαρί ενός ψαροκάικου που είχε βγει στο καρνάγιο για ξύσιμο και βάψιμο μετά το τέλος της εποχής του μπακαλιάρου. Έβλεπε ένα αγοράκι με σορτς και φανέλα των Πέιτριος με κομμένα τα μανίκια να ψαρεύει από μια ξύλινη προβλήτα γεμάτη σκουπίδια κάτω απ' το μπαρ Πρέστον'ς και μυριάδες λαμπυρίσματα του ήλιου να αντανακλούν από τις τσίγκινες στέγες εκατοντάδων σπιτιών. Κι ανάμεσα στο χωριό Τίνοκ (που στην πραγματικότητα ήταν κανονική πόλη) και στο νησί Μους-Λούκιτ ο ήλιος έλαμπε πάνω στα πιο γαλανά νερά που είχε δει στη ζωή της. Κάτι τέτοιες μέρες αναρωτιόταν πώς θα ξαναγύριζε να ζήσει στις μεσοδυτικές Πολιτείες ή αν θα μπορούσε καν. Και τις μέρες που έπεφτε καταχνιά κι όλος στεριανός κόσμος έπαυε να υπάρχει και η λυπητερή κραυγή της σειρήνας της ομίχλης ερχόταν κι έφευγε σαν κραυγή προϊστορικού θηρίου... ε, το ίδιο αναρωτιόταν και τότε.

Πρόσεχε, Στέφι, της είχε πει μια μέρα ο Ντέιβ, όταν ήρθε και τη βρήκε να κάθεσαι εκεί έξω στο μπαλκόνι με το σημειωματάριο στα γόνατά της κι ένα μισοτελειωμένο κομμάτι για τη στήλη της Τέχνες και Άλλα γραμμένο πρόχειρα με τα μεγάλα, άτσαλα γράμματά της. *Η ζωή στο νησί έχει έναν τρόπο να μπαίνει στο αίμα σου και, έτσι και μπει, είναι σαν τη μαλάρια. Δύσκολα ξαναφεύγει.*

Τώρα, αφού άναψε το φως (ο ήλιος είχε αρχίσει να χαμηλώνει και το μακρόστενο δωμάτιο να σκοτεινιάζει), κάθισε στο γραφείο της κι έπιασε πάλι το πιστό της σημειωματάριο, αυτή τη φορά με ένα καινούριο μισοτελειωμένο κομμάτι για τη στήλη της Τέχνες και Άλλα. Ήταν λίγο πολύ παρόμοιο με τα πέντ' έξι προηγούμενα που είχε δημοσιεύσει ήδη, αλλά η Στέφανι το κοίταξε με ιδιαίτερη στοργή παρ' όλα αυτά. Ήταν δικό της, ήταν η δουλειά της, πληρωνόταν για να γράφει, και δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι οι άνθρωποι σε όλη την περιοχή κυκλοφορίας του *Νησιώτη* – που ήταν αρκετά μεγάλη– διάβαζαν τα κείμενά της.

Ο Βινς κάθισε στο δικό του γραφείο αφήνοντας ένα σιγανό βογκητό που όμως ακούστηκε καθαρά. Ακολούθησε ένα δυνατό τρίξιμο όταν έστρεψε το πάνω μέρος του κορμιού του πρώτα αριστερά και μετά δεξιά. Μια κίνηση που ο Βινς την αποκαλούσε «τακτοποίηση ραχοκοκαλιάς». Ο Ντέιβ του έλεγε πως κάποια μέρα θα έμενε παράλυτος απ' το λαιμό και κάτω ενώ «τακτοποιούσε τη ραχοκοκαλιά του», αλλά τον Βινς δεν έδειχνε να τον ανησυχεί διόλου αυτό το ενδεχόμενο. Τώρα άναψε τον υπολογιστή του, ενώ ο διευθυντής σύνταξης κάθισε πάνω στη γωνία του γραφείου, έβγαλε μια οδοντογλυφίδα κι άρχισε να σκαλίζει τα πάνω δόντια του.

«Τι έχουμε;» ρώτησε όσο ο Βινς περίμενε να πάρει μπροστά ο υπολογιστής του. «Φωτιά; Πλημμύρα; Σεισμό; Ή την εξέγερση των μαζών;»

«Σκέφτηκα να ξεκινήσω με την Έλεν Ντάνγουντι, που γκρέμισε τον πυροσβεστικό κρουνό στην Μπιτς Λέιν όταν χάλασε το χειρόφρενο του αυτοκινήτου της. Κι αφού θα έχω κάνει ζέσταμα, να ξαναγράψω το εντιπόριαλ για τη δημοτική βιβλιοθήκη», είπε ο Βινς κι έτριξε τους κόμπους των δαχτύλων του.

Ο Ντέιβ έριξε μια ματιά στη Στέφανι από την περίοπτη θέση του πάνω στη γωνία του γραφείου του Βινς. «Πρώτα η ραχοκοκαλιά, μετά οι αρθρώσεις», είπε. «Αν μάθει να παίζει και το "*Dry Bones*" με τα πλευρά του, θα τον πάω στο *Αμερικαν Άιντολ*».

...

Η Στέφανι ήταν αποφασισμένη να μην τους αφήσει να παρασυρθούν –ή να την παρασύρουν– σε άλλο ένα από τα αιώνια καβγαδάκια τους. «Σταματήστε. Και οι δύο».

Οι γέροι γύρισαν και την κοίταξαν, άναυδοι.

«Ντέιβ, ούτε λίγο ούτε πολύ, είπες στον κύριο Χάνρατι της *Μπόστον Γκλόουμπ* ότι εσύ κι ο Βινς δουλεύετε μαζί στον *Νησιώτη* επί σαράντα χρόνια...»

«Αα-χα».

«Κι ότι εσύ, Βινς, πρωτο ξεκίνησες την εφημερίδα το 1948».

«Έτσι είναι», είπε ο Βινς. «Η εφημερίδα λεγόταν *Αγοραστής και Εμπόριο* μέχρι το καλοκαίρι του '48, ήταν εβδομαδιαία και μοιραζόταν δωρεάν στις λαϊκές αγορές του νησιού και στα μεγάλα καταστήματα στην απέναντι στεριά. Ήμουν νέος τότε και πεισματάρης και φοβερά τυχερός. Ήταν η χρονιά με τις μεγάλες πυρκαγιές απέναντι, στο Τίνοκ και στο Χάνκοκ. Εκείνες οι φωτιές... δεν *έφτιαξαν* αυτές την εφημερίδα, δε λέω αυτό –αν και υπήρξαν έντυπα που φτιάχτηκαν τότε–, ωστόσο της εξασφάλισαν μια γερή εκκίνηση, οπωσδήποτε. Μόνο μετά το 1956 είχαμε ξανά τόσο πολλές διαφημίσεις όσες το καλοκαίρι του '48».

«Δηλαδή, είστε πάνω από πενήντα χρόνια στο επάγγελμα και μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια δε σας έτυχε *ποτέ* ούτε ένα αληθινό ανεξήγητο μυστήριο; Είναι δυνατόν;»

Ο Ντέιβ Μπόουι έδειχνε εμβρόντητος. «Εμείς δεν είπαμε ποτέ κάτι τέτοιο».

«Μα το Θεό, ήσουν κι εσύ *μπροστά!*» φώναξε ο Βινς, εξίσου σκανδαλισμένος.

Για μερικά δευτερόλεπτα κατάφεραν να κρατήσουν αυτό το ύφος, αλλά όταν η Στέφανι Μακάν συνέχισε απλώς να κοιτάζει μία τον ένα και μία τον άλλο, αυστηρά, σαν δασκάλα σε ταινία γουέστερν του Τζον Φορντ, δεν μπόρεσαν να το συνεχίσουν. Πρώτα άρχισε να τρέμει το στόμα του Βινς Τιγκ, ύστερα άρχισαν να παίζουν τα μάτια του Ντέιβ Μπόουι. Και πάλι θα μπορούσαν να μην αποκαλυφθούν, αλλά έκαναν το λάθος να κοιτάξουν ο ένας τον άλλο, και την επόμενη στιγμή είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια, σαν τα δύο πιο μεγάλα παιδιά του κόσμου.